

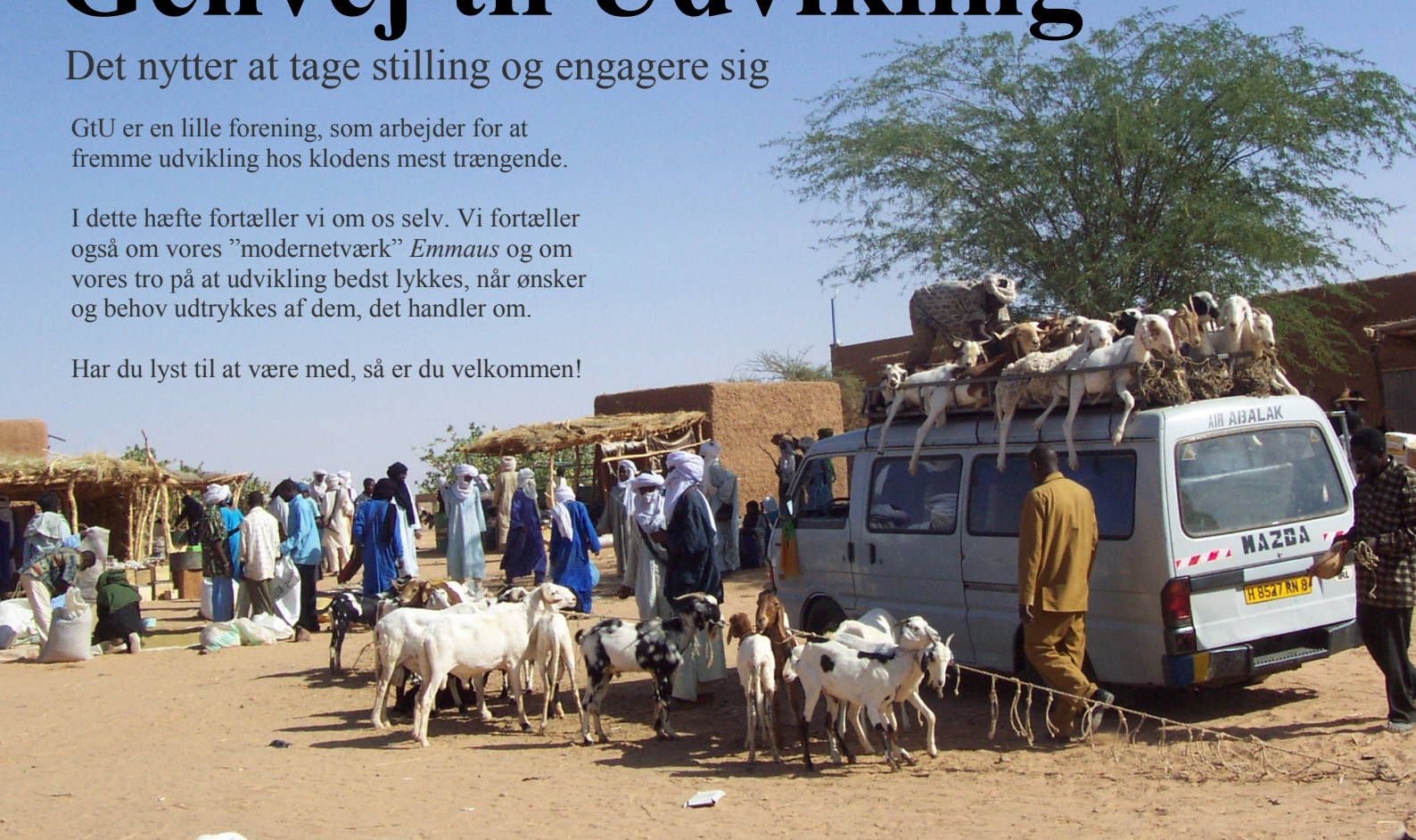
Genvej til Udvikling

Det nytter at tage stilling og engagere sig

GtU er en lille forening, som arbejder for at fremme udvikling hos klodens mest trængende.

I dette hæfte fortæller vi om os selv. Vi fortæller også om vores ”modernetværk” *Emmaus* og om vores tro på at udvikling bedst lykkes, når ønsker og behov udtrykkes af dem, det handler om.

Har du lyst til at være med, så er du velkommen!





| | |
|---|----|
| Velkommen | 3 |
| Mine oplevelser med Emmaus | 5 |
| Fem skarpe til formanden | 6 |
| Samarbejde med tuaregerne – tid til eftertanke | 8 |
| Børn lærer bedst på deres modersmål | 12 |
| Samvær omkring en brønd | 14 |
| Kom og vær med! | 16 |

Velkommen

af Per Adelhart Christensen

Som formand for Genvej til Udvikling (GtU) vil jeg gerne byde dig velkommen ind i denne folder, der fortæller om foreningen og det arbejde, som vi finder så vigtigt.

GtU's grundlag bygger på den internationale Emmaus-Bevægelse, som den franske præst og parlamentsmedlem Abbé Pierre grundlagde lige efter 2. verdenskrig. Bevægelsen har i dag medlemsorganisationer i Afrika, Asien, Amerika og Europa.

På daværende tidspunkt (*det gælder for så vidt også i dag*) var der mange, der levede på kanten af samfundet og ikke havde til dagen og vejen. Abbé Pierre var med til at hjælpe rigtig mange ved gennem klunserarbejde og sit politiske virke at give disse mennesker et sted at være og noget at spise. Folk fik værdigheden helt eller delvis tilbage ved at være med i de fællesskaber, de kom ind i og hvor de også ydede for at nyde.

For mig er sætningen **"Tjen først den, der lider mest"** det helt fundamentale i Emmaus-Bevægelsen og i GtU. Samtidig skal vi også huske, at selv om mange har det rigtig svært, ja så rummer alle også skønhed og ressourcer, som vi alle skal være med til at værdsætte og udvikle.



GtU har i sin levetid primært arbejdet for at støtte aktiviteter i Vestafrrika, i Mali, Benin, Burkina Faso og Niger. At det er blevet disse lande er ikke tilfældigt, idet det også er nogle af verdens fattigste lande, og det giver således god mening i forhold til ovenstående sætning.

Da GtU blev grundlagt havde mange allerede taget genbrugstanken i Danmark til sig, og vi valgte derfor i modsætning til mange andre Emmaus-organisationer ikke at

etablere et Emmaus-samfund baseret på genbrugsindsamling, men at arbejde på andre områder.

Det har vi gjort både ved at samle midler ind via salgsudstillinger med kunsthåndværk og fair-trade-dagligvarer (*dvs. indtil for få år siden, hvor det blev muligt at købe disse produkter i stort set alle butikker*), oplysningsaktiviteter og ved, at vi de seneste år selv har stået for relativt store projekter, primært finansieret af DANIDA.

Herved har vi været med til at give mange mennesker en bedre hverdag med fokus på, at det ikke er nødhjælp, med



Fra generalforsamlingen 2011 (foto Laura Katholm Olsen)

hjælp til selvhjælp, vi yder. Vore projekter har derfor i høj grad haft fokus på erhvervsudvikling på den ene eller anden måde.

For GtU er det vigtigt at vi har en eksistensberettigelse, både når vi er i gang med større projekter og når vi ikke er, og derfor er det daglige arbejde så vigtigt.

I hæftet kan du læse meget mere om foreningen og de værdier, vi står for og om vore aktiviteter.

Emmaus-Bevægelsen er i dag verdensomspændende, og jeg synes det siger rigtig meget om indstillingen i bevægelsen, at der i forretningsudvalget er repræsentanter fra såvel i-lande som u-lande; i mange andre organisationer er der desværre ikke fokus på at være så repræsentativ.

I GtU er vi stolte af, at vi har et medlem, Jørgen Olsen, der nu er valgt til Emmaus Internationals udvalg for politiske aktioner og international solidaritet. Vi håber derigennem at få mange informationer og en ny indflydelsesmulighed.

Rigtig god fornøjelse med læsning af hæftet – og skulle vores arbejde og idé fange dig, vil det glæde mig meget at se dig som medlem.

Mine oplevelser med Emmaus

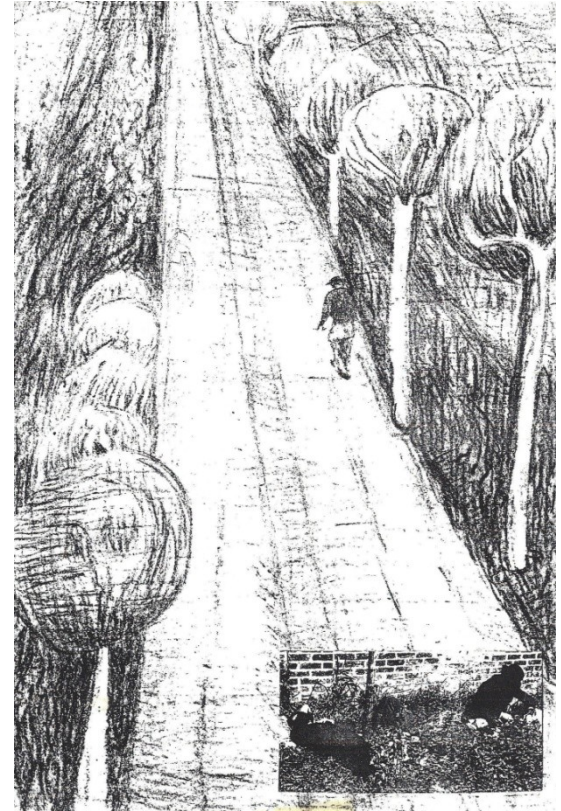
af Kirsten Skovbo

Jeg kan slet ikke forestille mig, hvordan mennesker kan få et værdifuldt liv, blot for at leve for sin egen behagelighed og vinding, som om man bare er en ø. Sådant et liv har aldrig været mig. Men da jeg igennem mange år har haft mangfoldige interesser til at gå op i en højere enhed med mit private liv, har det været særdeles vigtigt, hvilke organisationer jeg prioriterer at give min frivillige indsats.

Det betød, at da Abbé Pierre kaldte på os unge i overskudslandene til at komme og hjælpe sig i Emmaus i Frankrig, med at skaffe stakkels hjemløse familier tag over hovedet og noget at spise, var jeg straks parat til at være med. Det var godt nok et ret hårdt fysisk arbejde, men jeg har aldrig fortrudt denne oplevelse en eneste dag i mit liv, fordi jeg følte mig meget beriget.

Mødet med denne karismatiske og medmenneskelige sjæl har prentet sig i mit hjerte for altid. Og derfor er det nærliggende at fortsætte det gode hjælpearbejde til verdens nødstedte i foreningen GtU, som jo har fået sit stempel i panden af selveste den gode pater fra sydens lande.

Hvor der ofte var nogle, der kritiserede ham for, at det han gjorde jo kun "er en dråbe i havet". Sådan siger mange udslukte folk uden kamp eller viljestyrke - de der for længst har glemt og bortgemt deres ungdoms idealisme - også ofte til mig. Men jeg kan da henvise til, at Abbé Pierres arbejde har nået at komme ud til adskillige lande, og i Frankrig er det næststørste hjælpearbejde efter Røde Kors. Så jeg er taknemmelig og glad for at være en vital del deraf, både som skribent og tegner.



Tegning af Kirsten "den ensomme vandrer"

Fem skarpe til formanden

Interview med Per Adelhart Christensen

Vi har bedt vores formand gennem 25 år, Per Adelhart Christensen, besvare fem spørgsmål.

Du er sekretariatschef i Randers Kommune, men har aldrig sat dine fødder i et udviklingsland. Hvad motiverede dig i sin tid til at gå ind i frivilligt udviklingsarbejde?

”Det var egentlig lidt af en tilfældighed, at det lige blev GtU. Jeg var aktiv i ungdomspolitik, og ”på gangene” mødte jeg GtU’s koordinator, der fortalte om foreningen, og det gjorde mig interesseret. Jeg håber på et tidspunkt at besøge et af GtU’s projekter. Men da jeg ikke er god til fransk, er det begrænset, hvad jeg kan udrette. Derfor synes jeg det er hensigtsmæssigt, at foreningens franskkyndige står for at besøge projekterne, mens jeg løser administrative opgaver i Danmark.”

GtU har projekter i Vestafrika, bl.a. hos tuaregerne i Niger. Hvad tænker du om den prioritering?

”Jeg finder prioriteringen logisk, da Vestafrika omfatter nogle af verdens fattigste lande, som ikke står øverst, når der uddeles udviklingsstøtte. I øvrigt samarbejder GtU ikke med stater, men med civilsamfund. Vi har tidligere

samarbejdet med projekter i Mali og Benin, som andre organisationer havde hovedansvaret for. GtU udfører ikke nødhjælp, men arbejder med langsigtet udvikling. Vi ønsker at fremme den lokale selvforsyning gennem opbygning af en bæredygtig landbrugs- og håndværksproduktion. Vores samarbejde med tuaregerne i Niger opstod gennem en henvendelse fra en af tuaregernes talsmænd, der havde et mangeårigt venskab og samarbejde med et GtU-medlem. Kontakten har ført til et længerevarende samarbejde omkring egnsudvikling.”

Hvorfor valgte du at lægge dine kræfter i en lille forening som GtU?

”Nærheden er væsentlig. Det er lettere at øve indflydelse i en lille forening, hvor du er tættere på beslutningsprocessen. Samtidig er dialogen en grundsten i GtU, og i en lille forening kommer du ikke så let til at tromle dine synspunkter igennem. Og så er der – sammenlignet med store organisationer – relativt betragtet flere aktive medlemmer i landets små u-landsforeninger, og vi er gode til at inspirere hinanden.”

GtU har eksisteret i 30 år. Kan du sætte ord på den udvikling, foreningen har gennemgået?

"Først og fremmest er antallet af aktive medlemmer steget. De seneste 10-12 år har foreningen forvaltet store DANIDA-finansierede projekter, men har ikke desto mindre holdt fast i sine grundholdninger."

Hvilke af GtUs aktiviteter (oplysning, salg, projekter) synes du det er vigtigst at værne om?

"Det hele er vigtigt, da GtU ikke må ende med at blive "projekt-båren". Vores salg af håndværksprodukter viser, at udviklingslandene besidder nogle kulturelle værdier og er andet end død og elendighed. Det er også vigtigt, at vi synliggør resultaterne af den projektstøtte, som vi modtager fra Tipsmidlerne, private fonde og Danida mv. Det gør vi bl.a. ved at oplyse og fortælle om indsatsen i vores foreningsblad, Projekt og Kultur."

Der er ingen læge i Amata tal, men Alio
gør det bedste han har lært
(foto Poul Kruse)



Samarbejde med tuaregerne – tid til eftertanke

Interview med Karl-G. Prasse



Karl-G Prasse ved GtUs 30-års jubilæum i 2008
på Café Tanquebar i København
(foto Lis Bille)

Genvej til Udviklings største projekt til dato er vores egnsudviklingsprojekt hos tuaregerne i det fattige og politisk skrøbelige Niger. Det hele startede i det små i 1995 i form af et samarbejde med Kooperativet i Amataltal. Projektet tog gradvist form, idet GtU søgte og opnåede støtte fra bl.a. Tipsmidlerne og en større DANIDA-bevilling i årene 1999-2010.

Den oprindelige kontakt til Amataltal kom i stand gennem sprogforsker Karl-G. Prasse, der havde opbygget et forskningssamarbejde omkring det tuaregiske sprog med den daværende skoleinspektør, Ghabdouane Mohamed, som er født i Amataltal, og som er generalsekretær i Kooperativet i Amataltal.

Gennem tre årtier har Karl-G. Prasse brevvekslet med Ghabdouane. Han har levende fortalt om samarbejdet med tuaregerne og de øvrige folkeslag i Amataltal, og han har forholdt sig til projektets mange udfordringer (sult, tørke og borgerkrigslignende oprør) gennem talrige artikler i vores foreningsblad, Projekt & Kultur. Nu hvor projektet så småt er udfaset, har vi bedt Karl-G Prasse besvare fire spørgsmål af mere eftertænksom karakter.

Hvilke tanker gjorde du dig i sin tid, da du som førende sprogforsker (berberiske sprog) ved Københavns Universitet valgte at lægge tid og kræfter i en lille forening som GtU?

"Først vil jeg lige nævne, at mit samarbejde med Ghabdouane Mohamed stammer helt tilbage fra starten af 1980'erne. Ghabdouane havde samarbejdet med en svensk missionær om nedskrivning af tuaregiske folkeeventyr i Ayr-dialekt, samt oversættelse af Det nye Testamente til tuaregisk. Det nye Testamente er i dag færdigt, og folkeeventyrene indgår i en DANIDA-støttet



Det er aldrig for sent at få det lært (foto Poul Kruse)

Eventyrbog. Ghabdouane, som kendte til min eksistens, fortalte, at han altid havde interesseret sig for tuaregisk poesi. Vi fik i løbet af 1980'erne redigeret en meget stor samling digte i Ayr-dialekt med fransk oversættelse og indledning om metrikken.

Omkring 1995 forespurgte Ghabdouane, om jeg kunne skaffe hjælp til et udviklingsprojekt for hans hjemegn, som aldrig havde fået hjælp til genopretning efter den store tørke i 1984, hvor alt deres kvæg døde.



Bogstaverne øves (foto Jens Madsen)

Jeg havde på daværende tidspunkt lært Jørgen Olsen (GtUs mangeårige koordinator, red.) at kende i forbindelse med én af de dengang stedfindende Afrika-festivaller. Jørgens ideer om at give hjælp til selvhjælp tiltalte mig meget, navnlig at projekter skulle bygge på lokalt initiativ uden udstationering af en dansk ekspert, der skulle leve på et helt andet niveau end den lokale befolkning.

Jeg er i dag stadig overbevist om, at dette er den rigtige vej at gå, og at Kooperativet i Amataltal derigennem har lært at stå på egne ben. Når projektet ikke er lykkedes

bedre, skyldes det omstændigheder, som hverken Kooperativet i Amataltal eller GtU har været herre over.”

Du har en baggrund som sprogforsker og et stort kendskab til tuaregisk kultur. Hvorfor var det i dine øjne relevant at følge Kooperativets ønske og etablere en tosproget skole i Amataltal, hvor der ud over fransk også undervises på tuaregernes modersmål?

”Som jeg ser det, var det mig der insisterede på at oprette en tosproget skole i Amataltal. GtU var fra starten ikke særlig varm på tanken, men mente vist, at det skulle



Der dyrkes grøntsager og dyrene passes som man plejer (fotos Poul Kruse) Og dog, der er indført veterinært tilsyn (foto Jens Madsen)

vente, til økonomien var i orden, mens jeg så skolegang og alfabetisering af voksne som selve nøglen til videre udvikling. Jeg fik vist nok overbevist GtU om, at jeg havde ret.”

Egnsudviklingsprojektet i Amataltal har forholdt sig til mange forskelligartede udfordringer. Hvis du skal pege på et enkelt område, hvor projektet er lykkedes rigtig godt og som du er særlig glad for, hvad vil du da fremhæve og hvorfor?

”Jeg ser udbygningen af undervisningsdelen med tilhørende kurser i forskellige håndværk som den vigtigste del af projektet, fordi det sikrer vejen til et bredere indkomstgrundlag og mindsker afhængigheden af kvægavl alene. Gartneribruget er en vigtig delkomponent i dette projekt,”

Udvikling er som bekendt kun vellykket, hvis den er bæredygtig. Tror du at vores egnsudviklingsprojekt fortsat vil sætte præg på udviklingen i Amataltal det kommende årti?

”Jeg tror på Ghabdouanes udsagn om, at vores udviklingsprojekt er blevet et eksempel, som andre gerne vil kopiere. Alt andet lige tror jeg også, det er bæredygtigt; men det vil for en stor del afhænge af, om den klimatiske udvikling fortsat gør det muligt. Forhåbentlig vil undervisningsdelen på længere sigt vise sig at være mest synlig.”

Fakta om egnsudvikling i Amataltal

Omkring 30.000 nomader og fastboende nyder godt af:

- Dyrehold genoprettet efter tørke: 590 stk. kvæg, 150 kameler og 60 æsler købt og veterinært tilsyn indført
- Mikrokredit: 840 får og geder udlånt til områdets fattige familier
- Rent drikkevand til dyr og mennesker: 50 store og dybe brønde renoveret og moderniseret
- Grundskole: ny skole til 100 kostskoleelever bygget og sat i drift
- Styrket fødevarer sikkerhed: 4 store kornbanker etableret; som når ud til 60 % af områdets befolkning
- Gartneridrift: 60 gartnerier finansieret

Fonde, der ud over DANIDA har ydet projektstøtte via GtU

*Tipsmidlerne - Fonden af 17.12.1981 - FO-Aarhus
Asta & Jul. P. Justesens Fond.- T. og A. Frimodts Fond
Novo Nordisk Medarbejdernes Honorarfond
Mellempfolkeligt Samvirke - Bodil Pedersens Fond*

Links til artikler og evalueringer

www.gtu.dk/Kooperativet_i_Amataltal.htm
www.gtu.dk/tidsskriftet_projekt_og_kultur.htm

Børn lærer bedst på deres modersmål

af Jens Elgaard Madsen

I Danmark skændes politikere og borgere bravt, når talen falder på modersmålsundervisning på andre sprog end dansk. For kan de tosprogede skolebørn nu også efterfølgende integreres i det danske samfund? Sådanne overvejelser gjorde vi os ikke i GtU, da Kooperativet i Amataltal spurgte, om vi ville samarbejde omkring etablering af en tosproget skole i Amataltal.



Der terpes og lyttes (foto Poul Kruse)

For ganske vist indgår vi altid i en kritisk dialog med vores samarbejdspartnere. Men vi ønsker også at forholde os fordomsfrit og tage udgangspunkt i de forslag mennesker i udviklingslandene selv bringer på banen. Og eftersom der var bred opbakning til en tosproget grundskole hos lokalområdets forskellige etniske grupper og hos myndighederne var sagen klar: Der skulle etableres en skole, hvor eleverne både undervises på tuaregernes modersmål og det officielle sprog, som er fransk.

Et endeløst behov for uddannelse

Folk i Amataltal er overvejende tuareger. Mange lever stadig en nomadetilværelse, og der er ingen tradition for skolegang. På landsplan kan blot hver fjerde indbygger over 15 år læse og skrive, og i Amataltal gælder det blot nogle få procent af indbyggerne.

Med støtte fra DANIDA åbnede den tosprogede skole derfor i 2002. Skolen fungerer som kostskole og har omkring 100 elever. Alle områdets etniske grupper er repræsenteret på skolen, og det fungerer i det store og hele godt. Andelen af piger på skolen er endog højere end for gennemsnittet af skoler i Niger. Det skyldes, at

Kooperativet i Amataltal har gjort en særlig indsats for at fremme pigernes og kvindernes muligheder for at uddanne sig.

GtU udstationerer ikke faste medarbejdere. Til gengæld fungerer flere af foreningens medlemmer som rådgivere og er i løbende dialog med vores samarbejdspartnere. Et eksempel herpå er lektor og sprogforsker, Karl-G. Prasse. Karl har udformet tuaregiske skolebøger til alle klassetrin til underskolen i Niger.

Skolens udfordringer er til at få øje på

DANIDA's tilskud til skolen ophørte i 2010, hvor Kooperativet i Amataltal overtog ansvaret for at sikre elevernes forplejning. Det har vist sig at være en vanskelig opgave, da den nigerske stat kun bidrager sparsomt, og det skolegartneri, projektet opførte, har svært ved at producere tilstrækkeligt med grøntsager.

Skolens lærere er heldigvis motiverede, og skolen leverer god undervisning ifølge myndighedernes pædagogiske tilsyn. Skolen har derfor let ved at tiltrække nye elever, der i reglen gennemfører den seksårige grundskole. Dog er det svært at fastholde de dygtigste elever i skolesystemet, da der mangler en mellemskole i nærområdet. Mange af de elever, der videreuddanner sig i nabokommunerne, stopper nemlig før tid, da børnene ofte lever under usle vilkår og savner deres familier.



Er gæsten virkelig så interessant... (foto Jens Madsen)

Skolen i Amataltal er med andre ord både en succes og en udfordring, hvilket understreger, at udvikling er en kompliceret proces!

Samvær omkring en brønd

af Isabelle Grignon

Igennem mere end tredive år havde en gruppe wodaabé-nomader søgt hjælp til at løse deres vandproblem. Alle vegne havde de banket på døre: Ved vandadministrationen i Diffa og i Mainé-Soroa, ved de lokale NGO'er, og hos de store projekter, som fik kontor på egnen i ny og næ. Somme tider fik de løfte om hjælp, men lige lidt hjalp det: Brønden udeblev.

Alt imens blev den ene cementbrønd efter den anden opført på de store græssletter nord for Mainé Soroa, og området blev tættere befolket. De fastboende fulbeer havde også kvæg. Gradvist steg græsningstrykket på sletten i Kaoumaram, hvor wodaabeerne altid havde haft deres gang og følte, at de hørte hjemme.

Når der skete skader på afgrøder, blev wodaabeerne skældt ud, selv om mange andre havde dyr gående frit i Kaoumaram. Og når wodaabeerne hentede vand hos fulbeerne, fik de først, når alle fulbeer havde fået. De blev i det hele taget behandlet som tilfældige nomader på gennemrejse. Fremtidsudsigterne så dystre ud. Snart ville der ikke være plads til wodaabeerne, selv om de havde opholdt sig i området længere end alle andre.

Projektet ”Sameksistens i Kaoumaram”, som GtU udførte sammen med den lokale NGO Initiatives & Actions i Mainé Soroa, handlede om at styrke de sociale relationer mellem områdets forskellige etniske grupper. Målet var at sikre wodaabé-gruppens videre beståen i Kaoumaram. Brønden skulle ikke blot løse wodaabeernes vandproblem. Den skulle også forankre dem i et område, som de havde været knyttet til igennem mere end 100 år – og løse deres tiltagende integrationsproblem.

Strategien var klar: Brønden skulle tilhøre wodaabé-gruppen; men den skulle ikke trumfes igennem. Kun med de øvrige agerbrugeres og kvægholderes accept skulle den graves i Kaoumaram. Såfremt stemningen var negativ, måtte wodaabeerne gå et andet sted hen og grave deres brønd. Og selv om brønden var tiltænkt wodaabé-gruppen, skulle den kunne bruges af alle, både de fastboende fulbeer og nomader på gennemrejse.

Ved at gå i samarbejde med en lokal NGO, som kendte egnens aktører og institutioner, og hvis medlemmer allerede havde personlige relationer til myndigheds-personer og til de traditionelle høvdinge, var processen sikret opbakning fra starten.

Det var GtU's fortjeneste at foreslå og hjælpe den lokale NGO til at lære at bruge Nigers jordrettighedslov, herunder dens klausul om, at nomader kan vinde hævde over et græsningsområde. Klausulen anerkender nomadernes traditionelle tilknytning til et område, når denne kan dokumenteres og bekræftes af de folk, der bor i området.

Netop dét blev det argument, der skulle til for at nedbryde høvdingenes berøringsangst over for en wodaabé-brønd i Kaoumaram. Og hvem skulle have troet, at en høvding,

hvis første ansvar er at beskytte og forsvare sine folks interesser, ville sige ja til en wodaabé-brønd, som hundredvis af fulbeer havde kæmpet imod igennem 30 år! Projektet blev til som resultatet af et møde mellem "dialogturister", medlemmer af GtU og wodaabeerne.

Læs mere om projektet og om Initiatives & Actions på www.gtu.dk/SamiK.htm



Der er et "leben" uden lige ved brønden. Og - som det fremgår - kommer fulbeer og wodaabeér overens og skaffer vand til deres dyr (fotos Isabelle Grignon)

Kom og vær med!

af Jens Elgaard Madsen

Synes du, at mennesker i u-lande har krav på bedre livsvilkår og en større røst, og at den globale ressourcebevidsthed skal styrkes? Og savner du kritisk læsestof om tidens udviklingstendenser?

Måske brænder du ligefrem for at indgå i et givende samarbejde til gavn for mennesker i udviklingslande, men mangler en platform, hvorfra lysten til at engagere sig kan udledes? Så meld dig ind i GtU eller tag en snak med vores sekretariat. Vi vil gerne i kontakt med dig. For måske passer kemien!

GtU er en lille forening. Men med over 30 år i bagagen har vi for længst bevist vores berettigelse. Vi har sat små fodafttryk i den danske udviklingsdebat, og vi har forvaltet midler til gavn for fattige og udsatte i Afrika i samarbejde med vores engagerede partnere i syd.

GtU eksisterer i kraft af medlemmernes engagement og kreativitet. Der er ikke langt til indflydelse, og alle er velkomne. Du behøver ikke være ekspert i udvikling for at gøre nytte: Du kan være med til at sælge afrikanske håndværksprodukter. Er du god til fransk, har flair for fundraising eller ligger inde med viden, som kan styrke vores projekter, har vi også brug for din indsats!

Oplysning er vejen til forståelse

Udvikling er en svær, men berigende øvelse, og ikke alt lykkes umiddelbart. I vores foreningsblad Projekt & Kultur fortæller vi om succeser og udfordringer i vores projekter i Vestafrika. Vi beretter også om vores modernetværk Emmaus, den politiske situation i Vestafrika, om bæredygtig handel (fair trade) og om deltagelse ved arrangementer og møder.

Vores hjemmeside www.gtu.dk er naturligt nok stedet, hvor medlemmerne holder sig ajour om foreningens aktiviteter, og hvor der sættes ord på foreningens holdninger og værdier over for omverdenen. Hjemmesiden giver adgang til tidligere artikler fra Projekt & Kultur, kritiske debatoplæg og projektfotos. Endelig er der information om foreningens foredragsvirksomhed, idet vi gerne tager ud for at møde danskerne og fortælle om vores udviklingsprojekter og holdninger.

Samvær og gensidig inspiration

Finder du udviklingsarbejde interessant, og vil du gerne debattere og udveksle synspunkter med andre? Så tag skridtet fuldt ud og mød op på vores generalforsamling,

som er åben for alle medlemmer. Du kan også melde dig ind i en af vores arbejdsgrupper, som løser alskens opgaver og typisk 'snakker sammen' over nettet. Endelig er alle velkomne på vores medlemsmøder.

Vores blandede u-landshandel er noget, mange forbinder med GtU. I årevis har vi – i det små – importeret og solgt

håndværksprodukter produceret af vores samarbejdspartnere i Niger og Burkina Faso mv. Målet er at skaffe et indtægtsgrundlag til producenterne, som typisk udgøres af fattige håndværkere. Samtidig ønsker vi at oplyse om producentfamiliernes levevilkår og vise, at mennesker i u-lande er både kreative og handlekraftige.



Den blandede u-landshandel
(fotos Isabelle Grignon)



Tag fat, giv en hånd!

Det vil glæde os i Genvej til Udvikling at se dig som medlem.

Alle medlemmer modtager vores medlemsblad og har mulighed for at deltage i forskellige aktiviteter.

Du kan læse om medlemsvilkår på vores hjemmeside www.gtu.dk, hvor du også finder vedtægterne.

Det er ligeledes muligt at bidrage med et beløb til værdigt trængende i Afrika. Kontakt gerne sekretariatet for at høre nærmere.

Foreningens konto er: reg. nr. 1551, konto 0006300804.

Tag fat og giv en hånd!

(foto Isabelle Grignon)

Milepæle

1976: GtU stiftes som arbejdsgruppe

1978: Vi påbegynder salgsudstillinger med håndværksprodukter fra udviklingslande

1978: GtU stiftes som forening, og vi samarbejder med den malisiske ørkenlandsby Tessalit (frem til 1996)

1983: GtU optages i Emmaus International

1984: Vi er med til at stifte U-landsimporten

1991: Vi samarbejder med Emmaüs Tohoué i Benin (frem til 1995)

1992: GtU deltager i den politiske proces, der fører til valget af Benin som DANIDA-programsamarbejdsland

1995: GtU indleder et samarbejde med Kooperativet i Amataltal, Niger

1999: Gennem 12 år bestyrer GtU en DANIDA-bevilling til fremme af egnsudvikling i Amataltal

2007: GtU indleder et samarbejde med Initiatives & Actions, Niger

2007: GtU bestyrer "Sameksistens omkring etablering af en brønd i Niger" (en bevilling fra Projektrådgivningen)

2009: GtU bestyrer "Fremme af dialogturisme i Niger" (en bevilling fra Projektrådgivningen, som lukker i utide)

2011: GtU får et medlem valgt til Emmaus Internationals udvalg for politiske aktioner og international solidaritet

Dyrene drikker ved en brønd, som GtU har renoveret (*foto Jens Madsen*)



En af kooperativets hyrder med kvæg og nyfødt lam (*foto Isabelle Grignon*)





Forside: Mandagsmarked i Amataltal (foto Jens Madsen)

Side 2: Tuaregisk kvinde (foto Isabelle Grignon)

Bagside: Elever og lærere i Karl-G. Prasse Skolen (foto Poul Kruse)

Genvej til Udvikling (GtU)

Atajo al Desarrollo – Querweg zur Entwicklung – Raccourci pour le Développement – Shortcut to Development

Skovvej 24, 9510 Arden – tlf.: 98 56 29 94 – gtu_sekr@hotmail.com – www.gtu.dk



Medlem af Emmaus International, stiftet af Abbé Pierre
Trykt med støtte fra Projekttrådgivningens Oplysningsbevilling

